

[Aksel Larsen.]

allierede angår — så langt tilbage jeg kender nationernes eller staternes krigshistorie, har navnlig stormagter, men ofte også små magter, i enhver given situation gjort, hvad der passede i deres eget kram, uanset hvilke løfter de havde givet andre stater, og uanset hvilke traktater de var gået ind på. Jeg tror ikke, der findes noget eksempel på, at en stormagt har grebet ind blot for at hjælpe en anden magt. Dybest set har dens egne interesser ligget bag dens afgørelse af, om den skulle anvende våbenmagt eller ikke anvende våbenmagt. Jeg advarer mod at tro på stormagternes løfter bortset fra, at som den moderne krigsteknik har udviklet sig hjælper disse løfter ingenting. Stormagterne kan simpelt hen ikke komme Danmark til hjælp, hverken med eller uden vort eget militær. Jeg tror, flintøkser var bedre, de var i hvert fald billigere.

Jeg har jo haft lejlighed til at grunde en del over, hvilken stilling et parti, jeg engang har tilhørt, har til disse problemer, og jeg har forsøgt at få besked, for dengang jeg i det parti, det kommunistiske parti, forsøgte at overbevise partiledelsen om, at man burde kræve afrustning, fik jeg, bl. a. ved en artikel af Ib Nørlund i Land og Folk for 19. september 1958, at vide, at afrustning var kun mulig som international afrustning, og det er, skrev Nørlund på partiledelsens vegne, en skøn drøm, men det kan ikke virkeliggøres, før hele verden er socialistisk. Den mening holdt et år minus en dag, den holdt til 18. september 1959 om aftenen. Den aften talte Khrustjev i De Forenede Nationer og forelagde et forslag om international total afrustning på 4 år, og næste morgen havde Land og Folk fået den opfattelse, at international total afrustning ikke var en ønskedrøm, men at det var noget, der meget let kunne realiseres på 4 år. Ja men hvordan så med den afrustning her i Danmark? Jo, har jeg fået at vide, det kan ikke lade sig gøre, og det ærede medlem hr. Alfred Jensen har her i folketinget kategorisk erklæret, at det er vor opfattelse, altså det er kommunisternes opfattelse, at der også skal være militær i vort land.

Jeg beder den højtærede formand om undskyldning for, at jeg ikke huskede at

bede om tilladelse til et citat. Jeg beder om tilladelse til eventuelt at komme med endnu et par citater. Dette citat kan man læse i Folketingstidende for 17. marts 1959 sp. 3776. Altså, det ærede medlem hr. Alfred Jensen erklærede som ordfører for kommunisterne under militærdebatten:

„Det er vor opfattelse, at der også skal være militær i vort land.“

Kort tid senere stod det ærede medlem hr. Fuglsang op og sagde — man kan se det i Folketingstidende for 22. oktober 1959 sp. 337 —:

„Det, man ønsker ude på vore arbejdspladser, er hverken 950 mill. kr. eller 1 150 mill. kr. om året til militæret, men anvendelse af alle disse mange penge f. eks. til skattelettelser.“

Når man vil anvende alle pengene f. eks. til skattelettelser, bliver der jo ikke så meget som dagpenge til en eneste soldat; det er altså total afrustning.

Jeg kunne blive ved på den måde, men jeg skal se at komme til ende; det vil trætte tinget, hvis jeg fortsætter, for der var meget at drage frem. Men jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulle holde mig til — det var godt, det var i en situation, hvor jeg ikke behøvede at holde mig til noget, fordi jeg lå vandret — da jeg i søndags læste Politiken. Ifølge Politiken — jeg ved ikke, om man kan have tillid til dette blad — har det ærede medlem hr. Alfred Jensen erklæret følgende:

„Kommunisterne betragter NATO og samarbejdet med den tyske militarisme som farligt og landsskadeligt. Derfor må landet frigøre sig herfor og tage fat på nedrustning med afrustning efter aftale som mål.“

Det skrider fremad. Nu kan man godt tænke sig afrustning af Danmark, mens jeg tidligere blev æreskændet, når jeg sagde det. Men det skal være afrustning efter aftale. Med hvem? Er det Sverige, Norge, Island, Amerika eller Sovjetunionen? Undskyld, jeg siger det, men hvad er det for noget at gøre dansk afrustning afhængig af, at vi slutter aftale med andre magter om afrustning? Lad os bidrage til, at den internationale nedrustning skrider frem med international afrustning som mål, men det gør vi bedst ved, at vi selv tager fat og gør arbejdet dér, hvor vi er. Vi har ret til at